

inddrages under Skattepligten, men ogsaa for dem, der er erhvervsskattepligtige allerede efter den bestaaende Ordning. Vi har imidlertid været paa det rene med, at et Forslag i denne Henseende vilde vi ikke kunne sætte igennem, og vi har derfor maattet se bort fra at fremkomme med et saadant. Derimod slutter vi os naturligvis ganske til de Forslag, der er kommet frem, og som jeg haaber kan sættes igennem, om, at Begrænsning af det Beløb, hvoraf Erhvervskommunen kan kræve Skat, skal gælde ikke alene for egentlige Funktionærer, men ogsaa for Bestyrelsesmedlemmer og Repræsentanter. Endvidere finder vi det aldeles rigtigt, at det Beløb, der her er Tale om, forhøjes, der foreslaas fra 2,500 til 3,500 Kr. Jeg finder, at det er noget lidt, men det maa vi altsaa tage saaledes, som der kan være Mulighed for at føre det igennem. I Princippet er der vist ingen Tvivl om, at Pengenes Værdi er faldet betydeligt, siden Spørgsmaalet første Gang kom op, og at de Varer, man den Gang kunde faa for 2,500 Kr., maa man vel nok nu — og endda bortset fra de særlige Krigspriser — betale omtrent 3,500 Kr. for. Det er altsaa aldeles givet. Jeg slutter mig endvidere ganske til Forslaget, for saa vidt som det gaar videre og i de Tilfælde, hvor København eller Frederiksberg er Erhvervskommune, sætter Beløbet op til 5000 Kr. Det er rigtigt, som det før blev bemærket af det ærede Medlem, der motiverede dette Forslag, at det maaske ikke er ganske korrekt og stringent affattet, det kunde omredigeres. Men Pointen, Realiteten deri er jo den, at man vil sætte Beløbet noget højere, hvor det gælder København og omliggende Kommuner, og Grunden dertil er den, at for disse Kommuner Vedkommende er der Spørgsmaal om kommunale Udgifter, som man for den allerstørste Del af det øvrige Land slet ikke har. Den kommunale Administration og de kommunale Goder koster meget mere, og man tør vel ogsaa sige, at Pengene i Forhold til, hvad man kan købe for dem, er lidt mindre værd i København og Omegn, end de er ude i Landet. Det er derfor rigtigt, at man her sætter Beløbet noget højere, og jeg skulde tro, at det ikke godt kunde sættes lavere end 5,000 Kr. Man maa vel nemlig i alle Tilfælde kunne fastholde, at Opholdskommunen, selv om der beregnes Erhvervsskat, bør kunne have saa meget tilbage, at den kan bestride sine kommunale Udgifter, og det kan man vel ikke afgøre ret vel anderledes, end at den hos den paagældende Skatteyder i alt Fald maa

have et Beløb, der svarer til det Beløb, en Skatteyder i Gennemsnit betaler, og helst skulde man dog vel have noget mere, noget at løbe paa overfor de overmaade mange smaa Skatteydere, der betaler langt mindre, end de koster. For Frederiksberg Kommunes Vedkommende er Forholdet nu det, at hvis vi overfor Skatteydere, der har deres Erhverv i København, skal beholde tilstrækkelig Skat tilbage til at dække det Beløb, som vi gennemsnitlig skal have af en Skatteyder for at bestaa, saa maatte Grænsen sættes op over 4000 Kr. for at faa et saadant Beløb, og da man dog skal have lidt at løbe paa, kan man vel derfor ikke godt sætte Beløbet lavere end til de 5000 Kr.

Jeg kommer saa til det Ændringsforslag, der er stillet af et Mindretal under Nr. 6, og som blev begrundet af det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Christiansen). Der slutter sig dertil nogle senere Ændringsforslag, Nr. 9, 10 og 11, men de gaar jo kun ud paa at drage Konsekvenserne af det, som er foreslaaet under Nr. 6. Som ærede Medlemmer vil have bemærket, gaar dette Ændringsforslag ud paa at give navnlig København betydeligt mere i Forhold til de omliggende Kommuner, end Lovforslaget giver; det tillader at gaa bort fra den egentlige Skatteprocent og anlægge en noget højere Beskatning. I de Bemærkninger, som det Mindretal, der har stillet Ændringsforslaget, gør i Betænkningen, fremføres der navnlig et Eksempel, der skal vise, at det kan forme sig saaledes, at en Ordning som den, der her foreslaas, alligevel ikke gaar ud over Opholdskommunen, men kun gaar ud over den vedkommende forholdsvis store Skatteyder, der har Raad til at betale, Opholdskommunen kunde endogsaa faa noget mere efter denne Ordning, end den vilde faa uden den. Men det er jo et ganske specielt Tilfælde, der er nævnt i Betænkningen; det er Forholdet til Birkerød, som dog ikke hører til de alleranseligste Kommuner. Hvis man tager Forholdet overfor Frederiksberg, stiller Sagen sig ganske anderledes. For Frederiksbergs Vedkommende er Forholdet jo det, som jeg tidligere har fremhævet, at vi byder de samme kommunale Goder som København, og vi har nu ogsaa de samme Skatter. Derfor vil en forøget Erhvervsskat til København som Erhvervskommune, naar Frederiksberg er Opholdskommunen, gaa ud ikke over Skatteyderne, men over Kommunen, og det er i vor Administration udregnet, at hvis dette Lovforslag bliver vedtaget, vil Frederiks-